

гладишъ, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трѣбва да знаешъ, какъ се пипа. По-деликатно пипай, не знаешъ ли, гърбътъ ме боли? Значи има едно почитание, съ което трѣбва да се отнасяме къмъ болнитѣ гърбове. Дѣ ще се изрази това почитание? — Въ болницитѣ, въ мекитѣ легла. Питамъ ви: ако е въпроса за меки легла, дѣ ще ги намѣритѣ въ свѣта? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е отъ памукъ. Азъ казвамъ: най-мекото легло е отъ слънчевата свѣтлина и като легнешъ на това легло никакво сътресение нѣма да стане въ организма ти. Но я ми кажете, дѣ е това легло? Всѣки отъ васъ, който иска да ошастливи болнитѣ хора въ свѣта, трѣбва да имъ направи слънчеви легла. Въ такъвъ случай ние ще дадемъ на тия хора единъ импулъс нагорѣ. Човѣшкиятъ духъ, човѣшката душа ще се намѣри въ едно състояние, което индуситѣ наричатъ „сатуа“, азъ го наричамъ на български езикъ „вѣчно възходяще състояние на човѣшката душа и на човѣшкия духъ“. Въ съответствие на туй състояние въ природата има друго едно състояние, което индуситѣ наричатъ „тѣма“; азъ го наричамъ „вѣчно низходяще състояние на човѣшката душа“. Туй състояние въ науката опрѣдѣлятъ на сгъстенно, твърдо състояние на тѣлата. Значи, когато тѣлата се втвърдятъ много, тогава природата ги осъжда на едно вѣчно изгаряне т. е. живота въ тѣхъ се обезличава. Когато се минава отъ едно вѣчно възходяще въ едно вѣчно низходяще състояние и обратно, индуситѣ наричатъ това състояние „рѣжа“, азъ го наричамъ „активно състояние на човѣшката душа“. Лошитѣ хора сж „активни“, всичко пра-